

Arrest

nr. 30 842 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2004, neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker, van Indische nationaliteit, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 november 2004 verklaart verzoeker zich vluchteling. Verzoeker verklaart op 1 februari 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 2 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 februari 2005 neemt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 2 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 29 oktober 2007 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 november 2007 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 6 mei 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 juni 2008 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 mei 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 10.11.2004 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 18.02.2005 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 22.02.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te

geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene meer dan 4 jaar onafgebroken in België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit verblijf, op iets meer dan 3 maanden asielpprocedure na, in illegaliteit heeft plaats gevonden. Dit illegaal verblijf is een strafbaar feit dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. De verklaring van betrokkene dat hij binnen de nieuwe criteria zou vallen kan aldus niet weerhouden worden aangezien deze nieuwe criteria nog niet van kracht zijn.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Op 12 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker tevens het bevel om grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.02.2005

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.12.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Verwerende partij voert aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat.

Het middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 2 februari 2006, 29 oktober 2007 en 6 mei 2008 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft deze bevelen niet aangevochten zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

*“Doordat verzoeker als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);
Doordat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;
Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;
Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;
Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 4 juli 2009, onontvankelijk verklaarde;
Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid immers oordeelde zonder verdere motivering dat de aangehaalde elementen nl. het feit dat betrokkene sinds februari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, geen buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen;
Terwijl derhalve in een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, de Minister dient aan te tonen waarom de elementen die door de aanvrager worden aangehaald, ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking kunnen genomen worden en de Minister derhalve dient te antwoorden op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, hetgeen in casu niet geschiedde;
Terwijl de aangevochten beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn;
Terwijl verzoeker in het ongewisse verkeert over de juiste motieven van de bestreden beslissing; Terwijl een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden;
Terwijl de banden van verzoeker met België na meer dan vijf jaar zo hecht zijn, dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent;
Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt.”*

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft

om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het begrip "buitengewone omstandigheden" en na citering van de motieven van de bestreden beslissing, is verwerende partij van mening dat de gemachtigde van de minister geheel terecht tot de bestreden beslissing is gekomen en dat de beschouwingen van verzoeker hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij merkt nog op dat de motieven van de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, dat de gemachtigde van de minister niet gehouden is de motieven van zijn motieven te vermelden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de argumenten van verzoeker niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheden. Verwerende partij herhaalt ten slotte dat het middel van verzoeker niet ernstig is.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De aanvraag om machtiging tot verblijf is ontvankelijk, omdat aangetoond wordt dat buitengewone omstandigheden verhinderd hebben dat verzoeker zijn aanvraag kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Er zijn immers buitengewone omstandigheden voorradig om de machtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Verzoeker stelt dat voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, het op grond van een regel van voorzichtig bestuur is, dat de evenredigheid moet beoordeeld worden tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en, anderzijds, haar min of

meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan;

Redelijkerwijze mag niet geëist worden van verzoeker dat hij, na een onafgebroken verblijf van meer dan 4 jaar in België, via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst, de machtiging zou moeten aanvragen;

Dat verwezen wordt naar het Federaal regeerakkoord en naar de nieuwe criteria voor regularisatie van verblijf van vreemdelingen;

Verzoeker verblijft al duurzaam in België vóór 31 maart 2007 (zie asielprocedure);

Verzoeker stelt dat hij binnen de nieuwe criteria valt en vraagt dat deze toegepast worden bij de inoverwegingname van onderhavige aanvraag.

Over de grond van de zaak

Inzake de gegrondheid, wordt verwezen naar een goede integratie van verzoeker in de Belgische samenleving;

Verzoeker verblijft sedert februari 2004 in België en is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving;

Verzoeker leverde ernstige inspanningen om het Nederlands machtig te worden”.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, met name het feit dat verzoeker sinds februari 2004 in België verblijft en de daaruit voortvloeiende hechte band met België, dat verzoeker geïntegreerd zou zijn en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker is van mening dat de minister moet aantonen waarom de elementen die door verzoeker worden aangehaald ter ondersteuning van zijn aanvraag niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat de minister dient te antwoorden op alle in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen en dit in casu niet is gebeurd. Bovendien stelt verzoeker dat de bestreden beslissing is gemotiveerd “*met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn*”. Verzoeker voert aan dat een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de bestreden beslissing te verantwoorden.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat zijn jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied en de daaruit volgende integratie en hechte band met België, alsook het feit dat hij Nederlandse taallessen volgde, wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat de door hem aangebrachte elementen van integratie in België het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Tevens dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de hierboven weergegeven aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker zijn jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied en de daaruit volgende integratie en hechte band met België, alsook het feit dat hij Nederlandse taallessen volgde, zelf indeelt onder het titeltje “over de grond van de zaak”. Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 16 februari 2005 en op 2 februari 2006 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker wist bijgevolg reeds vanaf die datum dat hij zich illegaal op het grondgebied bevond en dat hij het land diende te verlaten.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET